

[Brøndsted]

de brev skal ud i morgen, men det er jo langt fra tilfældet i øjeblikket.

Jeg vil gerne understrege, at det ikke har været forslagsstillernes ønske på nogen måde at lave noget, der skulle ligne en ministerstorm, ej heller foranledige, at der ruller hoveder i postetatens ledelse. Den kendsgerning, at postvæsenet er et statsmonopol, forpligter den til enhver tid siddende regering til at sikre normal postbesørgelse. Når det ikke sker, så er vi nødt til fra anden side at foreholde regeringen denne forpligtelse.

Efter de seneste måneders helt fantastiske forvirring med skarpe ordvekslinger mellem den ansvarlige minister og den øverste ledelse for P&T, med situationsberetninger, der ikke kunne holde, med undersøgelser, der hvilede på forskellige grundlag og forudsætninger, med løse antydninger af strukturændringer af hele organisationen inden for P&T og et forbrug af overtimer på 3,8 mill. kr. i postsektoren alene på trods af store investeringer i det tekniske udstyr, så er der her i tinget og i offentligheden et særdeles stort behov for at få hele situationen klarlagt. Noget kan normaliseres i morgen, har vi fået at vide af ministeren for offentlige arbejder, men nu er der gået måneder, siden det er blevet sagt, og vi må vel nok konstatere, at intet i den forløbne tid er blevet normaliseret.

Derfor er det, vi spørger: hvad er og hvor er de problemer, der gør, at normaliteten ikke er opnået? Hvad er det, man går og venter på af ting, der skal gøres og skulle gøres aldeles omgående? Regeringen har nu siddet i et års tid med sit ansvar også for postvæsenet, og den nye terminal i Københavns centrum har haft ca. et år til sin indkøring, og man har lovet, at det skulle være i orden først i november 1979, men det er altså ikke sket. Der må forklaringer til. De tidsmæssige grænser er absolut nået.

Vi havde fra forespørgernes side tilbudt at lade debatten udgå på grund af trafikminister Risgaard Knudsens sygdom. Det var for ikke at lægge debatten op, så den ikke kunne få den betydning, som vi forventer af den. Men når man fra regeringens side har ønsket at fastholde debatten, så må det jo være, fordi man har fuldt overblik over, hvorfor tingene ikke fungerer, og hvordan de vil komme til at fungere, så det er et virkelig dybtgående situationsbillede, vi kan få, med påpeg-

ning af de rigtige ting på de steder, hvor der virkelig er noget at rette.

Fjerde næstformand (Ebba Strange):

Jeg giver ordet til den fg. minister for offentlige arbejder, økonomiministeren.

Ministeren for offentlige arbejder (Ivar Nørsgaard, fg.):

Jeg vil gerne indledningsvis rette en misforståelse. Det er ikke sådan, at det er regeringen, der har ønsket at få denne debat. Vi har sagt, at vi ikke har noget imod at få denne debat, og jeg har forstået, at forespørgerne så har fastholdt forespørgslen, og det har vi ikke noget imod.

Vanskelighederne med at opretholde en tilfredsstillende postbetjening er ikke af nogen ny dato, men problemerne er blevet væsentlig forværret i forbindelse med ibrugtagningen af den nye postterminal i København. Alvorlige problemer viste sig således allerede i sommeren 1979, da pakkeafdelingen i Københavns postterminal blev taget i brug, og der var ikke alene tale om kortvarige overgangsproblemer.

På baggrund heraf gav ministeren for offentlige arbejder den 21. december 1979 en redegørelse til folketinget om postvæsenets forhold.

I sin redegørelse omtalte ministeren forholdene vedrørende de enkelte af postvæsenets hovedprodukter. Det erkendtes, at postens kvalitet ikke levede op til, hvad der blev stillet kunderne i udsigt. Med hensyn til pakkebefordringen forudså ministeren en snarlig normalisering. For brevbesørgelsens vedkommende var en etapevis overflytning af brevpostafdelingen til Københavns postterminal i gang. Ministeren tilkendegav, at overflytningen af brevpostafdelingen ville blive tilstræbt tilrettelagt således, at der ikke i relation til kunderne ville opstå problemer med den løbende driftsafvikling. Som bekendt kom dette desværre ikke til at holde stik.

Ministeren understregede den sammenhæng, der er mellem det kvalitetsniveau, postvæsenet kan præstere, og de midler, der stilles til postvæsenets rådighed gennem den statslige budgetlægning. Også for postvæsenets vedkommende har denne budgetlægning gennem en årrække og med rette forudsat